

Cilla & Rolf Börj lind

De derde stem

A.W. Bruna Uitgevers

Over het boek

De blinde assistente van een messenwerper wordt levenloos aangetroffen in een park in Marseille. Ze is de ex van een goede vriend van Tom Stilton, en samen onderzoeken ze haar dood.

Intussen wordt in Stockholm het lijk van douanebeambte Bengt Sahlmann aangetroffen. Er is gepoogd het op zelfmoord te laten lijken, maar dat is overduidelijk niet het geval en de politie legt onmiddellijk de link met een grote drugsvangst van de douane. De zaak belandt op het bureau van Mette Olsäter, die het team leidt dat een grote internationale drugszwendel onderzoekt.

Olivia Rönning is terug uit Mexico en raakt bij toeval betrokken bij de zaak-Sahlmann. Ze kiest daarin – hoe kan het ook anders – een heel andere weg dan het team van Mette Olsäter en komt zo op het spoor van de moordenaar. Maar die weet op zijn beurt inmiddels ook wie Olivia is...

Over de auteur

Cilla & Rolf Börj lind zijn verantwoordelijk voor maar liefst 44 films voor bioscoop en tv, waaronder 26 *Martin Beck*-films. Hun crimeseries en – films worden gekenmerkt door sterke plots en charismatische personages die worstelen met levensechte conflicten en die gedreven worden door hun passie voor sociale rechtvaardigheid. Als geen ander weten ze hoe ze met een spannend verhaal de lezer aan de bladzijden gekluisterd moeten houden.

Van dezelfde auteurs

Springvloed

Bezoek onze internetsite www.awbruna.nl voor informatie over onze boeken, volg @AWBruna op Twitter of bezoek onze Facebook-pagina [Facebook.com/AWBrunaUitgevers](https://www.facebook.com/AWBrunaUitgevers).

Oorspronkelijke titel

Den tredje röstern

© Cilla and Rolf Börjlind 2013 by Agreement with Grand Agency.

Vertaling

Corry van Bree

Omslagbeeld

© Imagedock/Arsis

Omslagontwerp

De Weijer Design

© 2014 A.W. Bruna Uitgevers, Utrecht

ISBN 978 94 005 0217 8

NUR 305

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden veeelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Voor zover het maken van reprografische veeelvoudingen uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16 h Auteurswet 1912 dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoedingen te voldoen aan Stichting Reprerecht (Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.reprerecht.nl). Voor het overnemen van gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (artikel 16 Auteurswet 1912) kan men zich wenden tot de Stichting PRO (Stichting Publicatie- en Reproductierechten Organisatie, Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.cedar.nl/pro).

*Als je achter je gesloten ogen je ogen nogmaals sluit,
dan leven zelfs de stenen.*

Peter Handke

Ik sta vlak bij de rand van het dak, op blote voeten, negen verdiepingen onder me zie ik de grijze straat. Die is leeg. De stad slaapt. Het is windstil. Ik loop een paar stappen langs de rand en strek mijn armen uit, omdat ik mijn evenwicht zo gemakkelijker kan bewaren. Een vogel vliegt naar het dak, gaat een stukje bij me vandaan zitten en kijkt uit over de stille gebouwen. Ik geloof dat het een kauw is. Hij heeft ook vleugels. Die van mij zijn wit, die van hem zijn zwart.

Zo meteen wordt het licht.

Ik doe een paar stappen in de richting van de kauw, voorzichtig om hem niet bang te maken. Ik wil dat hij begrijpt waarom ik hier ben, op dit tijdstip.

Ik wil het uitleggen.

Ik heb mijn lichaam vannacht verlaten, fluister ik tegen de kauw, nog voordat ik dood was. Ik zweefde al boven mezelf toen hij me begon te mishandelen, ik heb alles van bovenaf gezien. Ik zag hoe de riemen in mijn hals sneden, hij trok ze veel te hard aan, ik besepte dat ik gewurgd werd. Ik schreeuwde zo hard, het deed zoveel pijn, ik had nog nooit zo geschreeuwd. Daarom begon hij me waarschijnlijk te slaan, telkens weer. De zware asbak verbrijzelde mijn slaap. Het zag er afschuwelijk uit.

Nu voel ik de wind.

Het is de eerste, zoele bries vanaf de zee, de kauw kijkt naar me met één oog, ver weg zie ik de grote gouden madonna. Ze staat op de hoogste heuvel, haar gezicht is naar me toe gekeerd. Heeft zij ook gezien wat er vannacht is gebeurd? Was zij ook in de kamer? Had ze me dan niet kunnen helpen?

Ik kijk opnieuw naar de kauw.

Voordat ik stierf was ik blind, fluister ik, daarom was het vannacht zo onaangenaam. We waren niet alleen in de kamer, hij en ik, ik hoorde anderen. Ik werd bang voor wat ik niet zag, voor de stemmen van de mannen die in een vreemde taal praatten, ik wilde daar niet meer zijn. Het stonk. Daarna stierf ik. Toen waren alleen hij en ik over, hij moest al het bloed zelf opruimen. Dat duurde een hele tijd.

De kauw zit nog steeds onbeweeglijk op dezelfde plek. Is hij een vogel-
engel? Is hij verstrikt geraakt in een net en is zijn nek gebroken? Of ver-
brijzeld door een vrachtwagen? Nu hoor ik geluid van de straat ver on-
der me komen, iemand is wakker geworden, de geur van verbrand afval
drijft naar me toe. Binnenkort krioelt het tussen de gebouwen.

Ik moet me haasten.

*Hij heeft me in de duisternis naar buiten gedragen, fluister ik tegen de
kauw, niemand heeft ons gezien. Ik zweefde een stukje boven mezelf. Hij
heeft me in een kofferbak getild en heeft mijn slanke benen dubbelgevou-
wen, hij had haast. We zijn naar een rotslandschap bij het water gereden.
Hij heeft mijn naakte lichaam naast de auto op de grond gelegd, op het
grind, ik wilde met mijn hand over mijn wang strelen, ik zag er zo geschon-
den uit. Hij droeg me in zijn armen weg, een heel eind tussen de bomen en
rotsen. Daar sneed hij me in stukken. Hij sneed eerst mijn hoofd van mijn
romp. Ik vroeg me af hoe hij zich voelde terwijl hij dat deed, hij deed het
heel snel, met een groot mes. Hij begroef me op zes verschillende plekken,
ver uit elkaar, omdat hij niet wilde dat ik gevonden zou worden. Toen hij
wegreed vloog ik hiernaartoe. Naar het dak.*

Nu ben ik klaar.

In de verte bij de bergen in het noorden glijden de eerste zonnestralen
over de kammen, de dauw fonkelt op de daken, een eenzame vissersboot
vaart naar de haven.

Het wordt een mooie dag.

De kauw naast me laat zich met gestrekte vleugels meevoeren, ik buig
me naar voren en volg hem.

Iemand zal me vinden.

Dat weet ik.

‘Uit de buik van mijn vermoorde moeder gesneden.’

Olivia kwelde zichzelf vierentwintig uur per dag, zwarte weezinwekkende gedachten overvielen haar ’s nachts, overdag bleven ze weg.

Het ging lang door.

Het ging door tot ze min of meer apathisch werd.

Tot het niet langer ging.

Op een ochtend sloeg haar overlevingsinstinct toe en dwong haar de wereld weer in, waarna ze een besluit nam.

Ze zou haar opleiding aan de politieacademie afmaken en aspirant-agent worden. Daarna zou ze naar het buitenland gaan. Ze zou geen vaste baan zoeken. Ze zou verdwijnen, ver weg, en proberen in contact te komen met degene die ze was geweest voordat ze de dochter van twee vermoorde ouders werd.

Als dat lukte.

Ze bracht haar plan ten uitvoer, leende geld van een familielid en ging in juli op reis.

Alleen.

Eerst ging ze naar Mexico, het geboorteland van haar vermoorde moeder, naar onbekende plekken met onbekende mensen en een vreemde taal. Ze reisde met weinig bagage, een bruine rugzak en een kaart, ze had geen plan en geen reisdoel. Alle plekken waren nieuw en zij was niemand. Ze moest in haar eigen tempo met haar innerlijk omgaan. Niemand zag het als ze huilde, niemand wist waarom ze af en toe plotseling onder water verdween en haar lange zwarte haar liet drijven.

Ze was in haar eigen universum.

Voor de reis had ze vage ideeën gehad om op zoek te gaan naar haar moeders afkomst, misschien een paar familieleden opsporen, maar ze besepte dat het nergens toe zou leiden omdat ze veel te weinig wist.

Dus stapte ze in een klein plaatsje in een bus en stapte in een nog kleiner plaatsje uit.

Na ruim drie maanden belandde ze in Cuatro Cienegas.

Ze nam haar intrek in Xipe Totec, het hotel van de gevilde godheid, aan de rand van het stadje. In de schemering liep ze op blote voeten naar het mooie plein in het centrum, het was haar vijftiengste verjaardag en ze wilde mensen zien. Gekleurde lantaarns hingen in de platanen, bij alle bomen stonden groepjes jongeren, meisjes in kleurige rokken en jongens met door zakdoeken uitpuilende kruisen. Ze lachten. De muziek uit de cafés vermengde zich op het plein, ezels stonden stil bij fonteinen, er hingen veel vreemde geuren in de lucht.

Ze zat als een vreemdeling op een bank en voelde zich heel veilig.

Na een uur ging ze terug naar haar hotel.

De avond was nog steeds zoel toen ze op een houten veranda met uitzicht op de uitgestrekte Chihuahuawoestijn ging zitten terwijl het scherpe tjirpen van de cicaden zich op de achtergrond vermengde met het getrap-pel van paardenhoeven. Ze had haar verjaardag gevierd met een koud biertje en dacht na of ze er nog een zou nemen. Op dat moment gebeurde het voor de eerste keer. Ze voelde een beetje vaste grond onder haar voeten.

Ik ga mijn achternaam veranderen, dacht ze.

Ik ben tenslotte half Mexicaans. Ik ga mijn moeders naam aannemen. Ze heette Adelita Rivera. Ik ga mijn achternaam van Rönning in Rivera veranderen.

Olivia Rivera.

Ze keek opnieuw uit over de woestijn. Natuurlijk moet ik opnieuw beginnen, dacht ze. Het is zo eenvoudig. Ze draaide zich om en hield haar lege bierflesje omhoog naar de bar. Ze zou zo meteen een nieuw biertje krijgen en dat zou ze opdrinken als Olivia Rivera.

Ze keek opnieuw naar de woestijn en zag hoe een paar droge struiken door de lichte wind over de hete, trillende grond rolden, ze zag een groen-zwarte hagedis op een stekelige saguaro met drie vertakkingen klimmen, ze zag een paar geruisloze roofvogels naar de gloeiende horizon vliegen en plotseling lachte ze hardop, om niets. Voor de eerste keer sinds de nazomer vorig jaar voelde ze zich bijna gelukkig.

Het was zo eenvoudig!

Die nacht sliep ze bij Ramón, de jonge barman die een beetje had ge-slist toen hij beleefd vroeg of ze seks met hem wilde.

Ze was klaar met Mexico. De reis had haar naar de plek gebracht waar ze naartoe had gemoeten. Het volgende reisdoel was het dorp Mal Pais in Costa Rica, de plek waar haar biologische vader had gewoond. Hij had zich daar Dan Nilsson genoemd, maar in werkelijkheid heette hij Nils Wendt.

Hij had een dubbelleven geleid.

Tijdens de reis daarnaartoe nam ze een aantal beslissingen, allemaal uit naam van Olivia Rivera. Met behulp van de merkwaardige kracht die ze aan haar nieuwe achternaam ontleende.

Eén beslissing was om haar politiecarrière op de lange baan te schuiven en kunstgeschiedenis te gaan studeren. Adelita was kunstenares geweest en had mooie stoffen geweven, misschien kon ze zo op het een of andere onbekende niveau contact met haar krijgen, bedacht ze.

Een andere, crucialere beslissing had met haar instelling te maken: vanaf het moment dat ze terugkeerde naar Zweden zou ze haar eigen weg gaan. Ze had zich gebrand aan mensen die ze had vertrouwd. Ze was naïef en open geweest en had een handgranaat in haar hart gekregen. Ze was niet van plan om zich daar opnieuw aan bloot te stellen. Vanaf nu zou ze nog maar één mens vertrouwen.

Dat was Olivia Rivera.

Het was middag toen ze uit de zee opdook bij een strand op het schiereiland Nicoya in Costa Rica. Het lange zwarte haar viel over haar diepbruine lichaam, ze bevond zich al vier maanden onder de tropische zon. Ze liep het lege strand op en sloeg een handdoek rond haar schouders, een groene kokosnoot rolde in het water heen en weer, ze draaide zich naar de zee en wist dat ze het opnieuw moest ondergaan.

Juist hier, juist nu.

‘Uit het lichaam van mijn vermoorde moeder gesneden.’

Het beeld verscheen weer in haar bewustzijn. Het strand, de vrouw, de maan. De moord. Haar moeder was verdronken tijdens een springvloed, begraven op een strand op Nordkoster. Voordat ik geboren was, dacht Olivia, ze is gestorven voordat ik geboren was.

Ze heeft me nooit gezien.

Nu stond ze op een heel ander strand en probeerde de gedachte te accepteren, dat was veel moeilijker dan te begrijpen dat haar moeders ogen nooit op haar hadden gerust.

Dat ze ongezien geboren was.

Ze keek naar de oceaan, die zich uitstreckte tot de vurige, geelrode horizon. De schemering zou bijna invallen. De zachte warme golven rolden naar haar voeten, in de verte zag ze een aantal donkere hoofden op het wateroppervlak deinen.

Ze trok haar dunne witte jurk aan en begon te lopen.

Kleine grijs-witte krabben verdwenen in hun gaten in het zand als ze langsliep, het water wiste haar voetstappen achter haar. Ze liep bijna een

uur langs het strand, langzaam, helemaal vanaf Santa Teresa naar de rotsen bij Mal Pais. Ze wist dat het zo zou blijven, dat de beelden en gedachten weer opgegraven zouden worden.

Juist hier, juist nu.

Dat was de bedoeling van de wandeling.

Ze wilde zich weer onderdompelen in de pijn, een laatste keer, ze wilde voorbereid zijn. Over een paar minuten zou ze een man ontmoeten die haar nog dichter naar haar raadselachtige verleden zou voeren.

De man zat op de lange boomstam aan de waterkant. Hij was vierenzeventig jaar en had zijn hele leven in deze omgeving gewoond. Ooit had hij een bar in Santa Teresa gehad, nu zat hij voornamelijk op de veranda van zijn eigenaardige woning en dronk rum. Hij was klaar met het meeste. Toen zijn geliefde vriend een paar jaar geleden stierf, verdween het laatste wat zijn levensvlam brandend had gehouden, nu was er niet veel meer over. Inademen en uitademen, vroeg of laat was het afgelopen. Hij klaagde echter niet. Hij had zijn drank immers. En zijn verleden. Veel mensen waren gekomen en gegaan in zijn leven, een paar waren in zijn herinnering gebleven. Twee van hen waren Adelita Rivera en Dan Nilsson.

En nu zou hij hun dochter ontmoeten.

Een dochter die ze zelf nooit hadden ontmoet.

Hij had er spijt van dat hij geen bodempje rum had meegenomen naar het strand.

Olivia zag hem in de verte zitten. Ze wist ongeveer hoe hij eruit zou zien, dat had Abbas el Fassi verteld, maar helemaal zeker wist ze het niet. Dus bleef ze een eind van de boomstam af staan en ze wachtte tot de man zou opkijken.

Dat deed hij niet.

‘Rodriguez Bosques?’

‘Bosques Rodriguez. Mijn voornaam is Bosques. Ben jij Olivia?’

‘Ja.’

Nu keek Bosques op. Toen zijn oude, smalle ogen Olivia’s gezicht zagen, schrok hij. Niet heel duidelijk, maar voldoende voor Olivia om een flashback te krijgen. Nils Wendt had precies zo gereageerd toen hij haar vorig jaar in de deuropening van een vakantiehuisje op Nordkoster had zien staan, zonder dat hij wist wie ze was en vooral niet dat ze de dochter was die hij samen met Adelita Rivera had gekregen. En Olivia had er geen idee van gehad wie de man voor haar deur was, dus ze waren uit

elkaar gegaan en dat was de eerste en de laatste keer dat ze haar vader in leven had gezien.

‘Je bent het evenbeeld van Adelita,’ zei Bosques met zijn aangetaste stem.

‘Ik ben haar dochter.’

‘Ga zitten.’

Olivia ging op de boomstam zitten, een eindje bij Bosques vandaan.

‘Je bent heel mooi,’ zei hij. ‘Net als zij.’

‘U hebt mijn moeder gekend.’

‘En je vader. De lange Zweed.’

‘Werd hij zo genoemd?’

‘Door mij. En nu zijn ze allebei dood.’

‘Ja. U schreef dat u een foto van mijn moeder hebt.’

‘Een foto en wat andere dingen.’

Olivia had Bosques’ mailadres van Abbas el Fassi gekregen. Ergens in Mexico was ze naar een internetcafé gegaan en had Bosques gemaïld om uit te leggen wie ze was en mee te delen dat ze van plan was om naar Costa Rica te komen en hem wilde ontmoeten. Bosques had heel snel geantwoord, hij kreeg vrijwel nooit een persoonlijke mail, en had geschreven dat hij wat persoonlijke bezittingen van haar ouders had.

Nu pakte hij een langwerpige, rood-geel metalen kistje, waar vroeger heel exclusieve Cubaanse sigaren in hadden gezeten, maakte het open en haalde er een foto uit. Zijn handen trilden een beetje.

‘Dat is je moeder. Adelita Rivera.’

Olivia stak haar hand uit en pakte de foto aan. Ze rook een zwakke sigarenlucht. Het was een kleurenfoto. Ze had haar moeder eerder gezien, op een foto die Abbas bij zich had gehad toen hij vorig jaar terugkwam uit Santa Teresa, maar deze foto was veel scherper en mooier. Ze keek naar haar moeder en zag dat haar ene oog enigszins loenste.

Net als Olivia’s oog.

‘Adelita is vernoemd naar een Mexicaanse vrijheidsstrijdster,’ zei Bosques. ‘Adelita Velarde. Ze was soldaat tijdens de Mexicaanse revolutie. Haar naam is een symbool voor vrouwen met kracht en moed geworden. Er is een lied over haar geschreven, *La Adelita*.’

Plotseling begon Bosques zachtjes te zingen, in melodieuze Spaans, het lied over de sterke en moedige vrouw op wie alle rebellen verliefd waren. Olivia keek naar hem, naar de foto van haar moeder, het beverige lied van de oude man kronkelde zich een weg naar haar binnenste. Ze keek uit over de oceaan, de situatie was absurd, magisch, zo ver verwijderd van haar werk als aspirant-agent bij de Stockholmse politie als mogelijk was.

Bosques zweeg en keek naar het zand. Olivia keek naar hem en beseftte dat Bosques ook verdriet had. Haar vader en moeder waren goede vrienden van hem geweest. Hij pakte haar hand voorzichtig in de zijne. Ze liet hem begaan. Bosques kuchte even.

‘Je moeder was een heel getalenteerde kunstenares.’

‘Dat heeft Abbas verteld. Ik moest de groeten van hem doen.’

‘Hij is heel goed met messen.’

‘Ja.’

‘Zullen we naar het huis van je vader gaan?’

‘Zo meteen.’

Olivia draaide zich opnieuw naar het water en zag hoe een enorme golf zich in de zee verhief. Alle donkere hoofden die ze op het wateroppervlak had gezien, klommen op witte surfplanken, wachtten met gebogen lichamen op de golf en werden met een enorme vaart weggevoerd van de brandende horizon.

Ze ging staan.

Sandra Sahlmann reed vrolijk in de regen op haar nieuwe witte Vespa door de donkere novemberavond. Opgewekte gedachten dansten door haar hoofd, het was allemaal zo gaaf wat er op dit moment gebeurde. De volleybaltrainer had gezegd dat ze het volgende seizoen in het eerste team mocht spelen en ze had een A voor haar godsdienstproefwerk gekregen, wat een beetje onverwacht was, ze had gedacht dat ze het matig had gemaakt. Ze reed haastig langs de golfbaan naar de villawijk en draaide de gashendel nog een stukje verder open.

Plotseling sputterde de motor.

Ze draaide de gashendel nog verder open en besepte na een paar seconden dat ze geen benzine meer had. Ze remde, reed naar de kant van de weg en stapte af. Het was niet zo ver meer, een paar honderd meter, maar het was geen pretje om de Vespa in dit weer dat eind te duwen, dus ze pakte haar mobiel en belde naar huis. Haar vader kon misschien naar haar toe komen en een paraplu meenemen.

Hij nam niet op.

Hij zette het geluid van zijn mobiel altijd uit als hij televisie keek om zich beter te kunnen concentreren. Of misschien deed hij boodschappen en hoorde hij hem niet overgaan. Hij had beloofd om taco's te maken, haar lievelingseten, als beloning voor de A die ze had gekregen. Ze moest de situatie dus zelf oplossen. Ik laat de Vespa hier staan, dan kunnen we hem later ophalen, dacht ze. Ze duwde de Vespa onder een boom en deed hem op slot. Haar helm hield ze op. Ze probeerde nog een keer te bellen, misschien had haar vader het geluid inmiddels aangezet? Of was hij thuisgekomen?

Nee.

Ze begon te lopen.

Gelukkig deed het licht in de voetgangerstunnel het, dat zag ze vanuit de verte. Soms was het stuk. Ze was niet bang in het donker, maar als je daar iemand tegenkwam zag je niet goed wie het was en dat vond ze niet prettig.

Toen ze bijna bij de tunnel was zag ze een man uit de andere richting

aankomen, iemand die ze niet herkende. Ze kende de meeste mensen uit de wijk, deze man woonde hier niet. Ze ging een beetje sneller lopen toen ze elkaar passeerden, liep het laatste stuk op een holletje de tunnel uit en draaide zich om.

De man was weg.

Was hij ook de tunnel uit gerend?

Wat maakte dat uit?

Nu hoefde ze alleen nog over het smalle pad schuin door het kleine bosperceel te lopen en dan was ze bijna thuis.

Ze zag hoe de gure wind de vochtige bladeren voor haar opwaaide en hoe de nevel tussen de bomen hing. Hoewel het vanavond heel donker was, voelde ze zich toch veilig in het stuk bos. Ze was er bijna toen ze aan haar tas dacht. Met de huissleutel. De tas lag in het bagagevak van de Vespa. Als haar vader boodschappen aan het doen was kon ze niet naar binnen. Ze draaide zich om en rende op een holletje in de regen naar de Vespa terug. Haar humeur was aanzienlijk gedaald. Bovendien was het licht in de tunnel uitgegaan. Ze was echter zo geïrriteerd dat ze er zonder meer doorheen rende. Bij de Vespa trok ze het bagagevak open, pakte haar tas en begon terug te lopen. Toen de donkere tunnel weer voor haar lag, dacht ze aan de man die ineens verdwenen was.

Waar was hij gebleven?

Ze bleef staan voordat ze de tunnel in liep en probeerde de andere kant te zien. Hij was niet zo lang en zag er leeg uit. Ze haalde diep adem en rende door de tunnel. Belachelijk, dacht ze toen ze erdoorheen was.

Waar ben ik bang voor?

In de verte zag ze licht in een van de woningen branden. Om de een of andere reden gaf haar dat plotseling een veilig gevoel. Er waren in elk geval mensen in de buurt. Ze stak een natte grasheuvel over en naderde het bosperceel weer terwijl ze probeerde haar humeur op te vijzelen. Ze hoefde nog maar een klein stukje en daarna zou ze samen met haar vader de Vespa halen en taco's eten.

In het stuk bos waaiden de natte bladeren rond haar schoenen.

Het platgetrapte pad tussen de bomen, waar ze al honderd keer overheen was gelopen, eindigde vlak bij de heg die rond hun tuin liep. Plotseling hoorde ze vlak achter zich een geluid. Alsof er iets afbrak. Ze draaide zich om, maar had geen volledig zicht omdat ze haar helm droeg.

Wat was dat voor geluid?

Ze keek tussen de bomen door, overal donkere stammen en natte takken.

Een ree?

Toch niet hier?